

Grégoire Delacourt

NA PRVNÍ POHLED

Host

NA PRVNÍ POHLED

Grégoire Delacourt

NA PRVNÍ POHLED

BRNO 2014

Grégoire Delacourt

La première chose qu'on regarde

Copyright © 2013 by Editions JC Lattès

Translation © Eva Sládková, 2014

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-336-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-337-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-338-9 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-339-6 (Formát MobiPocket)

*Faustine, Blanche,
Grâce a Maximilienovi*

Can you see the real me, preacher?
Can you see the real me, doctor?
Can you see the real me, mother?
Can you see the real me?

Quadrophenia

PETE TOWNSHEND, THE WHO

Arthur Dreyfuss měl rád velká ňadra.

Někdy se ptal sám sebe, jestli by je měl velká, nebo malá, kdyby se náhodou narodil jako dívka, neboť jeho matka měla prsa drobná, zato jeho babička obrovská, alespoň jak si pamatoval z objetí, ve kterém ho její těžká prsa pokaždé skoro udusila.

Domníval se, že ženy s mohutnějším poprsím musejí víc vypínat hrud', a jejich chůze je proto ženštější. A právě půvab jejich siluet, udržující jemnou rovnováhu, ho okouzloval, někdy dokonce vzrušoval. Třeba Ava Gardnerová v *Bosonohé komtese* nebo žena králíka Rogera v animované *Falešné hře s králíkem Rogerem*. A mnohé jiné. Pohled na ně ho blažil a rozpaloval. Před bujným poprsím stanul vždy v němém úžasu. Cítil k němu takřka nábožnou úctu.

Ostatně na této planetě není jediný muž, který by se při pohledu na velká prsa nestal znovu malým chlapcem.

Všichni by kvůli nim položili život.

Arthur Dreyfuss, který je ještě nikdy neměl takříkajíc v ruce, si zálibně prohlížel různé variace na toto téma v několika starých ohmataných číslech časopisu *Moderní muž*, která objevil u Pépého. A také na internetu.

Vlastně tu byla prsa paní Rigautmalolepszyové, která vídával, jakmile začala přetékat z jejích jarních halenek: dva zářivé, chvějící se melounky, tak zřetelné, že na nich mohl rozeznat vystupující bledě zelené potůčky; rozbouřené, když náhle zrychlila krok, aby chytila autobus, který zastavoval jen dvakrát denně na Grande Rue (malá ulička, v níž 1. září 1944 padl při osvobození města jistý Skot jménem Haywood), nebo když ji její odporný zrzavý čokl divoce táhl k nějakému odpadku.

Záliba k těmto plodům života vedla Arthura Dreyfusse k tomu, že se v deváté třídě rozhodl dát přednost jisté více než protivné Nadège Lepetitové, kterou příroda obdařila velikostí 85c, před okouzující Joëlle Ringuetovou, plochou jako prkno s hrudí 80a.

Nebyl to zdařilý výběr. Protivka své poloviční melouny žárlivě střežila a žádnému mlsnému kocourovi nedovolila, aby se k nim přiblížil. Fešná zelinářka, vědoma si svých předností, chtěla být ve svých třinácti letech přesvědčována, že ji ctitelé milují pro ni samu, a stejně starý Arthur Dreyfuss ještě příliš dokonale neovládal umění lichotek, klamných slovíček a veršotepectví. Nečetl Rimbauda ani si dobře nepamatoval sladkobolné texty písni Francise

Cabrela nebo o něco staršího C. Jérôma (například: *Ne, mě neopouštěj* / *Ne, ne, raději se mi odevzdej*).

Když se potom dozvěděl, že jeho tehdejší kamarád Alain Roger se pralínek roztomilé Joëlle Ringuetové mohl dotknout nejdřív prsty, následně rty a nakonec si je mohl dát do úst, málem se z toho zbláznil a začal uvažovat, jestli nemá svůj postoj k řadům drasticky přehodnotit. Snížit požadavky.

V sedmnácti letech se s hrdým Alainem Rogerem vypravil do Albertu (třetího největšího města v departementu Somme), aby tam oslavil svoji první mzdu. Zaplatil si pouliční šlapku s živočišně se dmoucím dekoltem, aby s ní ztratil panictví a zažil očekávanou závrať. Jenže jeho netrpělivost okamžitě poctila jeho vlastní kalhoty. Utekl od tamtud, zničený, zkroušený studem, aniž měl příležitost pohladit, polaskat, ohmatat, zlíbat a na kousky rozcupovat její poklad barvy slonoviny, jak si tisíckrát předtím sliboval. A pak zemřít.

Zážitek z Albertu jeho mladický zápal poněkud zklidnil. Vrátil věci na své místo. Arthur Dreyfuss si přečetl dva sentimentální romány Američanky Karen Dennisové, kde se dozvěděl, že touhu může vzbudit třeba jen úsměv, vůně parfému nebo kratičkový pohled. Na vlastní kůži to zažil o půl roku později v podniku Dédé la Frite, což byl bar, tabák, novinový stánek, sázková kancelář a rybářské potřeby v jednom, kam směřovali hlavně rybáři a jehož červený vývěsní štít s pivem značky Jupiler jim za nekonečných,

ledových zimních nocí ukazoval cestu jako Polárka. Přitahoval také kuřáky, neboť zde zákon z roku 2006 neplatil.

V Dédé la Frite se stala docela obyčejná věc. Ve chvíli, kdy se ho nová servírka zeptala, co si dá k pití, pohlédl jí Arthur Dreyfuss do očí. Zdály se mu naprosto odzbrojující, měly šedou barvu deště. Líbil se mu její hlas, její úsměv, růžové dásně, bílé zuby, její vůně, všechny půvaby, které popisovala Karen Dennisová. Úplně se zapomněl podívat na její vnady a poprvé mu bylo jedno, jestli k ní byla příroda skoupá, nebo naopak štědrá. Jestli má na hrudi platinu, nebo kopečky.

Bylo to úplné zjevení. Předtím pro něj v životě existovala jen řadra. Jedině ona tvořila ženský půvab.

Bylo to poprvé, co se zamiloval na první pohled. Byla to jeho první fibrilace síní — druh srdeční arytmie.

Jenže z toho nic nebylo. Nemá totiž smysl začít psát milostný příběh od konce, a kromě toho měla zmíněná servírka s očima barvy deště milého. Řidiče kamionu, který jezdil do Belgie a Holandska. Byl to hranatý pořizek s rukama jako mlátičky na obilí, podsaditý chlapík s vypracovanými bicepsy a na jednom z nich měl vytetováno jméno své zbožňované: Éloïsa. Byl to typický chlap-majitel, vlastník. Arthur Dreyfuss neuměl karate ani jiné čínské bojové nesmysly. Z tohoto umění znal jen rady slepého mistra ze seriálu *Kung Fu* (nezapomenutelného mistra Po) a divoký křik Pierra Richarda z *Návratu velkého blondýna* (režírovaného Yvesem Robertem). Raději tedy zapomněl na poezii

Éloisiny tváře, na vlhkou šed' jejích očí i růžovou barvu jejích dásní. Přestal chodit na ranní kávu a dokonce přestal kouřit, jen aby unikl riziku, že žárlivému řidiči zkříží cestu.

Jak tedy vyplývá z první kapitoly, Arthur Dreyfuss, přestože to byl hezký dvacetiletý mladík — Éloisa ho přirovnala k Ryanu Goslingovi, ale *hezčímu* —, žil kvůli ramenatému, podezíravému řidiči, dále kvůli tomu, že bydlel v malé obci Long, která čítá 687 obyvatel nazývaných Longovičtí a nachází se v departementu Somme (a pyšní se zámkem z osmnáctého století, kostelem dokonce se zvonící [!] a s varhanami od Aristida Cavaillé-Colla, tradičními ohni o svatojánské noci a blaty ekologicky obhospodařovanými pomocí několika dovezených camargských koní), a v neposlední řadě i kvůli svému zaměstnání v autoopravně, odkud si odnášel věčně černé prsty a ruce od oleje, v malém domku na samotě, na výpadovce z vesnice, v ústraní silnice první třídy D32 vedoucí do Ailly-le-Haut-Clocher, úplně sám.

Pro ty, kdo neznají Ryana Goslinga: je to kanadský herec, narozený 12. listopadu 1980, jemuž přinesl celosvětovou slávu film *Drive* režiséra Nicolase Windinga Refna v roce 2011, tedy rok poté, co se stal tento příběh.

Ale co na tom záleží?

Toho dne, kdy začíná naše vyprávění, někdo zaklepal u Arthura Dreyfusse na dveře.

Právě se díval na seriál *Rodina Sopránů* (třetí řada, sedmý díl: „Strýček Junior si nechává operovat karcinom

žaludku“). Nadskočil. Zavola: „Kdo je?“ Klepání se ozvalo znovu. Tak šel otevřít. A nemohl uvěřit vlastním očím. Před ním stála Scarlett Johanssonová.

Arthur Dreyfuss nepil. Snad s výjimkou pořádné pitky na třetí svatbě Pascala Payena, řečeného Pépé, svého šéfa, po níž byl mimochodem tak otupělý, že musel dva dny cucat meloun Charentais. Možná si občas večer dal k televiznímu seriálu jedno pivo Kronenbourg, ale to je tak všechno.

Halucinogenní zjevení Scarlett Johanssonové, stojící krok od jeho dveří, tedy nemůžeme přisuzovat zhoubným účinkům alkoholu.

To nepůjde.

Arthur Dreyfuss vedl až dosud normální život. Než se vrátíme k vzrušující herečce, krátce si ho představme. Narozen roku 1990 (rok vydání románu *Jurský park* a dojemné druhé svatby z lásky Toma Cruise a Nicole Kidmanové) v porodnici Camille-Desmoulins v Amiensu, což je hlavní město regionu Pikardie a sídlí v něm prefektura; otec Dreyfuss Louis-Ferdinand, matka Lecardonnelová Thérèse Marie Françoise.

Až do roku 1994 jedináček, poté se narodila Dreyfussová Noiya. Noiya znamená *Boží krása*.

A od roku 1996 opět jedináček, poté co si statný sousedův dobrman splete *Boží krásu* s voláním k žrádlu. Sežraný obličej a pravá ruka malé holčičky vychází druhou stranou v podobě exkrementů zvířete známého jako *canis lupus familiaris*, zanechaného ve vlahém stínu kola Renaulta Grand Scénic. Zdrčenou rodinu podpořila celá obec. Arthur Dreyfuss jako dítě nepláče, protože jeho slzy po každé rozpláčou matku a její slzy mu prozrazují, že svět je plný hrůz, že krása věcí je jen domnělá a že Bůh je krutý. Dítě, které se stalo opět jedináčkem, skrývá bolest v sobě jako lístky na dně kapsy; jako malé skleněné střípky.

Všichni ho litují; otírají si ruce do jeho vlasů, šeptají *chudáčku* nebo *chudinko chlapečku* nebo *pro tak malého je to opravdu těžké*. Je to smutné i veselé období. Jí se mnoho datlových buchtíček, mnoho baklavy, pasty z lilků baba ganoush podle receptů otcovy rodiny, a aby se to vyrovnalo i z pikardské strany, tak také slané koláče se sýrem Maroilles a kávové a cikorkové šarloty. Cukr rozpuští bolest a pěkně se po něm tloustne.

Zmrzačená rodina se stěhuje do malé vesnice Saint-Saëns (departement Seine-Maritime), do domku u lesa, náležejícího k bývalému panství Eawy, jež se vyslovuje *e-a-vi*, kde Dreyfuss Louis-Ferdinand zastává místo lesního správce. Někdy se večer domů vrací s upytlačenými bažanty, červenými koroptvemi nebo jinými úlovky z obory,

kteřé jeho žena proměňuje v paštiky, soté a ragú. Jednou dokonce donese staženou kůži z lišky, aby si z ní udělala kožešinový rukávník (zima se blížíla), ale Lecardonnellová Thérèse zbledne a začne křičet, že nikdy, ale naprosto nikdy, neponoří ruce do mrtvoly.

Jednou, jako každé ráno, odchází jejich pytlák do lesa, s mošnou a několika pastmi na ramenou. Ve dveřích se jako každé ráno otočí a pozdraví: *Ahoj večer!* Nikdo už ho však nespatri ani ten večer, ani žádný další. Za deset dnů zalarmovaní strážníci pátrání ukončí: Jste si jistá, že nemá ve městě nějakou známost? Mladou milenku? Muži často mizí právě z tohoto důvodu: svrbí je klobása, mají chuť na dobrodružství, chtějí se cítit naživu, takových už jsme viděli. Žádné stopy, žádné známky, žádné tělo. Lecardonnellová Thérèse ztrácí i ten poslední zbytek radosti, který ještě měla, a dává se do nezřízeného pití martini. Nejprve večer, v době, kdy se lesní správce obvykle vracel domů, potom pořád dřív a dřív, až nakonec začíná v brzkou ranní hodinu, kdy odcházel do práce. Osmnáctistupňový vermut jí zpočátku přináší dobrou náladu (Arthur Dreyfuss z toho čerpá určitou tichou nostalgii), ale poté postupně obrovský smutek, v němž se jí, podobně jako ve filmu *Otevřené okno*, v různých prapodivných hodinách zjevuje duch jejího lesníka. A potom i jiné preludy.

Masožravý čtvernožec.

Americká herečka, která hrála Kleopatru.

Maso kolem předloktí.

Oční víčka z prachu.

Někdy Arthur Dreyfuss ve svém pokoji večer pláče, když z kuchyně slyší smutný, chraptivý hlas Edith Piaf a tuší, že jeho matka se potácí v temnotách. Nikdy se jí neodváží svěřit se svým strachem, že ztratí i ji, že zůstane úplně sám. Neumí jí říct, že ji má rád, je to tak těžké.

Ve škole patří Arthur Dreyfuss k průměrným žákům. Je příjemný spolužák. Neporazitelný ve hře zvané drápky, která tehdy přichází do módy. Dívky ho mají rády, zvolily ho druhým nejroztomilejším klukem ve třídě; vítězem se stal velký mladík v tmavém oblečení, gotik s průsvitnou pokožkou, několika propíchnutými otvory v uších, které vypadají jako přerušovaná čára „zde stříhejte“, s vytetovaným náhrdelníkem kolem krku (obrázek oprátky, vytetovaný v silné opilosti pod dojmem četby *Balady o viselcích*) a hlavně básník; naduté rýmy, utahané souzvučky, debilní slova. Například: *Žít znamená zahnívat, to je ale hlína umírat.*

Jediný předmět, ve kterém ho trápí jeho odvěká slabina, je tělocvik. Jednou se třeba poroučel k zemi při pohledu na hrudník velikosti 80E jisté Liany Le Goffové (ohromující košíčky jako Jayne Mansfieldová nebo Christina Hendricksová), když skákala přes koně s madly.

Při pádu narazil nadočnicovým obloukem do kovové nohy koně, kůže praskla, kapka krve vytryskla. Dokonce mu to museli zašít a od té doby má pod obočím nenápadnou jizvu jako vzpomínku na tu úžasnou závrať.

Ne že by nesnášel čtení, právě naopak, a rád se dívá na filmy, hlavně na seriály, protože u nich má člověk čas se k nim připoutat, oblíbit si postavy, vytvořit si z nich malou rodinu, a také rád rozmontovává (a znovu montuje) všechno, co má v sobě motor nebo nějaký strojek. Budou mu proto dávat číst nejrůznější manuály. Škola mu domluví stáž u Pascala Payena, řečeného Pépé, vlastníka autoservisu rozličných značek v Longu. Arthur Dreyfuss zde objeví knihu básní a vzrušující profesi, při níž má věčně černé prsty a ruce od oleje a v níž může říkat dámám s poruchou, že jim to opraví: Jsi úžasný, drahoušku, a k tomu ještě pěkný kluk, a pánům s defektem, že jim to opraví: Rychleji, chlapče, nemám na práci jen tohle. Zaměstnání, ve kterém docela brzy začne vydělávat tolik peněz, aby si mohl koupit na úvěr domek (dvě patra, 67 metrů čtverečních), na výpadovce z vesnice, stranou od silnice první třídy D32 vedoucí do městečka Ailly-le-Haut-Clocher, odkud se za dnů, kdy fouká silný vítr, linou vůně teplých croissantů a briošek se zadinovým cukrem — toho tragického rána ale žádný vítr nebyl. Mohl si pořídit domek, na jehož dveře jednoho dne zaklepe Scarlett Johanssonová.

A tady ji máme. No konečně.

Scarlett Johanssonová vypadala vyčerpaně. Melírované vlasy měla rozčuchané. Kroutily se a vlastní vahou jí padaly na ramena jako ve zpomaleném záběru. Plná ústa postrádala její slavný lesk na rty. Rozmazaná řasenka jí pod očima vykreslila tmavé letokruhy. A k Arthurově smůle byla oblečena do vytahaného, pytlovitého svetru. Taková nespravedlnost. Ani trošičku neodhaloval hereččiny vnady, které jsou, jak je všeobecně známo, okouzlující, ba dokonce čarovné.

Přes rameno měla kabelku jedovaté barvy od značky Vuitton, která vypadala jako padělek.

Arthur Dreyfuss ve svém oblíbeném domácím oblečení k televizi, bílém nátělníku a spodkách s obrázkem šmoulů měl k Ryanu Goslingovi, ale *hezčímu*, opravdu daleko. Ačkoli, možná ne tak docela?

Přesto když se viděli, hned se na sebe usmáli.

Líbili se jeden druhému? Budili jeden v druhém důvěru? Když se ozvalo naléhavé klepání, pomyslel si on, že

půjde o povolené těsnění hlavy válce, o prasklé táhlo, o rozbitý palivoměr? Pomyslela si ona, že jí otevře úchyl, čarodějnice s obličejem plným bradavic nebo nějaký domácí mazlíček? Takže, oba se v té nepravděpodobné situaci stále překvapeně usmívali a Arthur cítil, že se podruhé v životě na první pohled zamiloval (vlhké ruce, tachykardie, stékající krůpěje potu, mráz běhající po zádech). Z vyschlého hrdla se mu vydralo neznámé slovo.

Comine.

(Pro všechny náročné jazykozpytné čtenáře a příznivce zeměpisu musím dodat, že v severní Francii, u hranic s Belgií, v kantonu Quesnoy-sur-Deûle, se opravdu nachází městečko nesoucí jméno Comines. Je to pravděpodobně ospalé městečko, v němž jistě bude přinejmenším pět spolků pro pozdvižení kultury. S tímto příběhem však nemá zmíněná obec nic společného.)

Arthur Dreyfuss instinktivně cítil, že nesmělé *comine*, které mu vyklouzlo z pusy, když na prahu svého domova spatřil Scarlett Johanssonovou, je podle všeho to nejdvořilejší a nejhezčí, co by mohl říct, neboť to podle titulků televizních seriálů, které sledoval v originále, znamenalo *vstupte*.

A který muž, přestože je oblečený jen do tílka a šmouhlích trenek, by úžasné herečce z filmu *Ztraceno v překladu* neřekl *vstupte*?

Úžasná herečka špitla *thank you* a při onom *the* odhalila mezi zuby růžovou špičku jazyka. Pak vešla dovnitř.

Když zpocenou rukou opatrně zavíral dveře, jeho srdce bylo ve stavu síňové extrasystoly — teď zemře, ano, teď by *mohl* zemřít. Nenápadně se přitom podíval ven, jestli tam nejsou kamery a/nebo *bodyguardi* a/nebo jestli to není nějaký krutý televizní žert. A nepříliš přesvědčen, že se strachuje zbytečně, pak zamkl dveře.

Dvě léta předtím nechali četníci kvůli expertize dotáhnout k Pépému vrak Peugeota 406, který se na D112 blízko vesnice Cocquerel (2,42 kilometru vzdušnou čarou od Longu) pětkrát převrátil.

Stalo se to v noci.

Řidič jel rychle a podle všeho ztratil nad vozidlem kontrolu. Podcenil zrádnou vlhkost hrbolaté okresky, která jako by byla podél rybníka Provisions pokrytá tenkou vrstvou vodních řas. Řidič i jeho spolujezdkyně byli na místě mrtví. Aby hasiči muže vyprostili z kabiny, museli mu uřezat obě nohy. Žena si rozdrtila obličej o přední sklo a v hvězdicovité prasklině se zachytil chomáč jejích blond vlasů a stříkanec krve. Arthur na žádost Pépého prozkoumal vnitřek vraku a pod sedadlem našel knížku básní. Rychle, téměř mimoděk, si ji strčil do velké kapsy montérek. Co dělala v autě, kde před chvílí zemřeli dva lidé, kniha poezie? Četla mu snad žena nějakou báseň, když se

auto vymrštilo do vzduchu? Kdo byli ti dva? Rozcházel se? Nebo se znovu shledali? Rozhodli se společně odejít z tohoto světa?

Jakmile se Arthur večer ocitl v samotě domova, otevřel knihu a trochu se mu u toho chvěly ruce. Sbírka nesla název *Být*, autorem byl jakýsi Jean Follain. Každá stránka obsahovala mnoho bílého místa, jen uprostřed bylo pár krátkých řádků, tenké brázdy vyhloubené radlicí písmen. Četl prostá slova a zdálo se mu, že popisují něco velmi hlubokého. Slova, která mu připomínala otce:

*(...) a ve svém již pevném náručí
aniž se ohlížel na stromy
nesmlouvavě
svíral celý svět.**

Nebo slova, která mluvila o Noiye a jejich matce:

*(...) a hle ta, která zemře mladá
a ta, z níž jedině tělo zůstane.***

Nebylo tam ani jedno slovo, kterému by nerozuměl, ale jejich uspořádání ve větě ho uchvátilo. Zmátlo ho, že známé výrazy, které autor něčím vyšperkoval, najednou mohly

---

* Jean Follain, „Atlas“, *Území*, Gallimard 1953.

** Jean Follain, „Děti“, *Území*, Gallimard 1953.

změnit jeho vnímání světa. Třeba jen docela prostě vy-
stihnout půvab. Vyzdvihnout jednoduchost.

Na následujících stránkách a po řadu následujících mě-
síců si vychutnával další nádherná slovní spojení a chápal
je jako dárky, kterými si může připoutat někoho neobyčej-
ného, kdyby náhodou jednoho dne u něj zaklepal na dveře.

Přesně jako tu středu 15. září 2010 v 19.47, kdy se tu na-
jednou zjeví oslňující americká herečka Scarlett Johans-
sonová, narozená 22. listopadu 1984 v New Yorku, a vy,
francouzský automechanik Arthur Dreyfuss z Longu, roč-
ník 1990, stojíte mezi dveřmi se staženým žaludkem.

Jak je tohle možné?

A proč si nemůže vzpomenout na žádné verše? Proč
sny, když se uskuteční, člověka naprosto paralyzují?
A proč první věc, na kterou se Arthur zmožil, byla otázka,
jestli mluví francouzsky? Protože pro mě, dodal pomalu
francouzsky a červenal se u toho, je angličtina španělská
vesnice.

Scarlett Johanssonová ladně zvedla hlavu a téměř bez
přízvuku, snad jen s nepatrným, líbezně roztomilým ná-
dechem, něco mezi Romy Schneiderovou a Jane Birkinou,
mu odpověděla: Ano, mluvím francouzsky, stejně
jako moje přítelkyně Jodie. Jodie Fosterová! Tak vy znáte
Jodie Fosterovou, zvolal okouzleně Arthur Dreyfuss, než
se vzpamatoval, pak pokrčil rameny a pro sebe si zamum-
lal, no jasně, jasně, jsem hlupák. Jenže při takovémto se-
tkání rozum jen málokdy převáží nad ohromením.

Ženy však mají dar vytáhnout muže z bryndy, vynést je do výšin a dodat jim sebedůvěru.

Scarlett Johanssonová se na něj usmála a s lehounkým povzdechem si sundala plandavý, ručně pletený svetr. Bylo to, jako když se rozevře lastura. Potom si stejně půvabně jako Grace Kellyová ve filmu *Okno do dvora* vyndala z miniaturní kabelky mušelínovou noční košili. Je u vás pěkně, špitla. Arthurovi se znovu rozbušilo srdce, a i když byl jen velmi nalehko, polilo ho horko. Na okamžik zavřel oči, protože pocítil závrať, hrůzostrašnou i uklidňující současně. Vzpomněl si na matku, jak tančila svlečená v kuchyni. Když je znovu otevřel, Newyorčanka tam stála v krátkém, perleťově bílém hedvábném korzetu, který jí obepínal hrud' a padl jí jako ulitý (Arthur si musel zkrřížit nohy, aby zabránil počínající erekci). Měla však také, a to ho mírně šokovalo a snad i dojalo, mírně vystouplé břicho, připomínající nadýchaný koblížek s bronzovou prohlubní pupíku. Je tu hezky, zamumlala znovu. Ano, ano, koktal Arthur Dreyfuss a litoval, že ve skutečném životě nemívá člověk po ruce dobrého scenáristu. Teď by se mu hodil nějaký mužný monolog z pera Michela Audiarda nebo několik působivých replik od Henriho Jeansona. Opět se na sebe podívali. Jeho obličej měnil barvy, přecházel z blede do šarlatové. Její pleť získávala nádech sytější růžové, jako malá dokonalá Barbie. Oba současně rozpačitě zakašlali a oba současně začali větu. Ach, prosím, mluvte, řekl. Ne, ne, vy první, prosím, řekla ona. Ještě si trochu odkašlal,

aby získal čas, aby shromáždil slova a uspořádal je do nějaké pěkné věty, aby v sobě probudil básníka. Jenže nad ním zvítězila duše automechanika. Máte... máte poruchu? zeptal se. Scarlett Johanssonová se dala do smíchu. Panebože, směje se vážně nádherně, a ty bílé zuby, pomyslel si. Ne, nemám poruchu. Protože já, já pracuju v servisu a spravuju lidi. *I didn't know*, řekla. Teda auta, chtěl jsem říct, spravuju auta. Nemám auto, odpověděla, aspoň ne tady. Přijela jsem autobusem. V Los Angeles, tam mám *hybrid* jako všichni ostatní, ale ten se nikdy nepokazí, protože vlastně ani nemá motor.

A tak syn mlčícího otce, syn zmizelého otce sebral všechny síly rodícího se muže, vzpamatoval se a hlasem, který se mu téměř netřásl, řekl:

„Co děláte tady, Scarlett? Promiňte, chci říct madam.“

Pro připomenutí.

V letech 2004 až 2006 prožívala držitelka titulu „nejkrásnější ňadra Hollywoodu“, vyhlášeného americkým televizním pořadem *Access Hollywood* (pro zvědavé čtenáře a fanoušky dodejme, že na druhém místě se umístila Salma Hayeková, na třetím Halle Berryová, na čtvrtém Jessica Simpsonová a na pátém Jennifer Love Hewittová), svou *love story* s hercem Joshem Hartnettem a provozovala s ním tantrický sex.

Potom, v roce 2007, potkala v jednom newyorském kině Ryana Reynoldse.

A začala idylka.

Scarlett Johanssonová (tehdy třiadvacetiletá) své nové jedenatřicetileté lásce darovala zub moudrosti, který si nechala vytrhnout, poté potáhnout zlatem a navléknout na náhrdelník. Bylo to mnohem víc šik, mnohem víc *trendy* než žraločí zub. A ti, kdo se domnívají, že podobný dárek

by mohl křehkou rodící se lásku poskvřnit, musí uznat svůj omyl, neboť v květnu 2008 se hrdličky k velké lítosti Scarlettiny matky Melanie zasnoubily. Nezapřísahala se snad kyprá herečka ještě v lednu 2008, že na svatbu není připravená? „*I am not ready for the Big Day.*“ Tak ať. Přesto se v září 2008 Kanaďanovi podařilo Američanku dovést ve Vancouvru k oltáři. Od té doby — už je to tři roky — dávala dvojice na odiv svou dokonalou lásku, jenže ta, zrovna v době, o níž je řeč, zachází na úbytě.

Už jsem nemohla dál, přiznala Scarlett Johanssonová, zatímco se Arthur Dreyfuss chopil piva, poté co naservíroval dva šálky kávoviny Ricoré. Už jsem nemohla dál, zopakovala, potřebovala jsem si trochu vydechnout, a tak jsem přijela na festival v Deauville, sama, bez manžela. Ale vždyť Deauville je odsud sto osmdesát kilometrů daleko, namítl Dreyfuss. Já vím, jenže když jsem přijela do Deauville, dostala jsem najednou strach, přiznala o poznání vážnějším tónem herečka. Nechtěla jsem se zase ocitnout před *spotlights* (přítom slovo *spotlights* pronesla, jako kdyby cucala bonbon, a na rtech jí vyskočila kapička slin), tím spíš, že nehraju v žádném z uváděných filmů. A tak jsem si vzala auto a vydala se do Touquetu s úmyslem ubytovat se inkognito v nějakém malém hotelu. A... A? A tak jsem tady. Ale tady nejste v Touquetu, tady jste v Longu. Máme tu sice rybníky, nad kterými se v noci vznášejí světlušky, opodál bučí a bečí dobytek, ale moře opravdu ne.

You're so cute.

V září 2010 se Scarlett Johanssonová vypařila, protože její vztah se nacházel v troskách. (O tři měsíce později požádá o rozvod a krátce poté se bez velkého zápalu vrhá v Paříži do milostného románu s Kieranem Culkinem — ano, s bratrem toho nesnesitelného uličníka, který zmešká letadlo —, potom s Jonathanem Rhysem Meyersem, který taktéž nemá dlouhého trvání, a nakonec i do mediálně známého poměru se Seanem Pennem, který je v tu chvíli zrovna nezadaný po eskapádách s Madonnou, Susan Sarandonovou, Robin Wrightovou, Elizabeth McGovernovou, Brigitte Nielsenovou, Elle Macphersonovou, Jewel Kilcherovou a dalšími.)

Scarlett Johanssonová měla v úmyslu vydat se na 36. festival amerického filmu v Deauville, ale na poslední chvíli odbočila jiným směrem.

Tak jako mnoho jiných nešťastných lidí, kteří se chtějí ztratit, aby mohli být nalezeni.

Podobně jako všechny ty příběhy špatně podřezaných žil nebo špatně dávkovaných léků. Pokaždé je to volání, volání o pomoc. Tenoučkový hlásek, kterému není rozumět a který bloudí.

Arthur Dreyfuss, jemuž to slušelo i v tílku a spodkách se šmouly, otevřel nového kronenbourga, tentokrát ho podal jí a znovu se zeptal na to samé: „Co děláte tady, Scarlett?“

„Chci prostě na několik dní zmizet.“
A za okny mizel den.

Přiznání Scarlett Johanssonové Arthura Dreyfusse úplně ohromilo. Okamžitě se rozhodl. Bude ji chránit, pomáhat jí, ukryje ji, zachrání. On se o nešťastnou herečku, o hvězdu, která přijela inkognito, o nádhernou uprchlici postará. Bude jako hrdina z filmu, odolný, spolehlivý kladas, na jehož rameno se chodí vyplakat nedosažitelné ženy, které se mu svěřují se svými tragédiemi a nakonec, po mnoha peripetiích, se do něj zamilují.

Co na tom, jestli mu to obrátí život vzhůru nohama.

Nabídl tedy *nejkrásnějším nadržům Hollywoodu* svoji postel s tím, že jemu postačí pohovka.

V krátkosti ji provedl domem. Tady v přízemí je obývací pokoj a kuchyň. Trojmístná pohovka Ektorp (z Ikey). Představte si, že byla jen o čtyřicet eur dražší než dvojmístná. Skládali jsme ji tehdy s Pépém, to je můj šéf, venku, protože bylo krásně. Jenže když jsme ji celou, včetně područek, smontovali, zjistili jsme, že neprojde dveřmi. Pépé byl